

Arrest

nr. 198 196 van 18 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent Pasjtoen van etnische origine. U woonde voor uw vertrek in de stad Jalalabad.

Volgens uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kende u in uw land van herkomst problemen met de taliban omwille van de beroepsactiviteit van uw vader, kolonel bij het National Directorate of

Security (hierna NDS). U ontving twee dreigbrieven waarna uw vader besliste dat u Afghanistan diende te verlaten.

U reisde naar België waar u op 16 november 2015 aankwam. U diende een asielaanvraag in op 1 december 2015.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden door de taliban.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie voor van de taskara van u en uw vader alsook een dreigbrief, twee certificaten, foto's van uw vader, een kopie van een certificate of appreciation, een badge van uw vader en een enveloppe.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over het beroep van uw vader, tevens de directe aanleiding tot uw problemen met de taliban, zeer algemeen en vaag zijn. Zo blijkt u enkel te weten dat hij kolonel was bij het NDS. Gevraagd om in uw eigen woorden te vertellen wat u verder weet van zijn werk verklaart u niets te weten (CGVS, p.6). Ook op de vraag of uw vader wapens droeg en op welke plaats uw vader zijn job uitoefende moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.7 en 9). Tijdens het gehoor voor het CGVS slaagt u er evenmin in aan te geven hoe lang uw vader reeds voor de overheid werkte (CGVS, p.20) en waar het hoofdkwartier van het NDS zich bevond (CGVS, p.23). Gevraagd om te vertellen wat u over het NDS weet verklaart u niets te weten (CGVS, p.17). U beweert over uw beperkte kennis dat er binnen uw gezin nooit over het beroep van uw vader gesproken werd. Pas toen er een brief van de Taliban naar jullie huis werd gestuurd, zou uw vader hebben verteld dat hij als kolonel voor het NDS werkte (CGVS, p. 6). Het vermeende stilzwijgen dat er binnen uw gezin heerste, strookt vooreerst echter niet met uw latere verklaringen voor het CGVS. Daarin geeft u aan dat de mensen van uw dorp op de hoogte waren van het beroep van uw vader en dat hij met een wagen van de overheid naar huis kwam (CGVS, p.7), waaruit kan worden afgeleid dat uw vader geen strikte maatregelen nam om zijn band met de Afghaanse overheid te verhullen. Hoewel er niet kan worden verwacht dat u op de hoogte zou zijn van elk detail van het beroepsleven van uw vader, ondermijnt de vaststelling dat u over geen enkele informatie beschikt met betrekking tot de functie van uw vader de geloofwaardigheid van uw beweringen in dit verband. Van een persoon, die stelt dat hij vreest voor zijn leven omwille van activiteiten van zijn vader, mag worden verwacht dat hij zich inlicht over dat beroepsleven. Uw gebrek aan kennis betreft de kern van uw asielrelaas en brengt de geloofwaardigheid van het relaas ernstig in het gedrang.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen inzake de activiteiten van uw vader, de oorzaak van uw problemen in Afghanistan, kan er logischerwijze evenmin geloof worden gehecht aan de gevolgen die deze activiteiten voor u persoonlijk met zich mee zouden hebben gebracht.

De geloofwaardigheid van uw beweringen hierover wordt bijkomend ondergraven door de vaststelling dat uw verklaringen over de dreigbrieven die u ontving en welke de onmiddellijke aanleiding vormden voor uw vertrek uit Afghanistan vaag incoherent en tegenstrijdig zijn met uw eerdere verklaringen en met de inhoud van het document.

Vooreerst blijkt u niet op de hoogte te zijn van de inhoud van de brieven die de Taliban naar u en uw familie zou hebben gestuurd. Gevraagd te vertellen wat er in de door u voorgelegde brief staat stelt u dit niet te kunnen. Gevraagd naar de bedreiging die er in de eerste brief stond stelt u dit, noch of er specifieke personen werden bedreigd te weten (CGVS, p.18). U zou enkel de titel hebben gelezen en hebben vastgesteld dat er Taliban daarin vermeld de titel stond (CGVS, p.12). U zou wel van uw moeder hebben vernomen dat er werd geëist dat er gevangenen werden vrijgelaten (CGVS, p.12 en 13). In de door u neergelegde brief wordt er echter niet gesproken over deze eis. Ook met betrekking tot de tweede brief stelt u deze niet gelezen te hebben en niet te weten wat er in staat (CGVS, p.16 en p.19). Het feit dat u zeer gebrekkige informatie verstrekt over de brieven en gezien het gegeven dat u geen aanstalten heeft gemaakt om de inhoud van de tweede brief te achterhalen roept ernstige twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw verhaal. Er mag namelijk redelijkerwijs van u verwacht worden dat u zich bij een dergelijke bedreiging door de taliban, tevens de directe aanleiding tot uw vertrek uit

Afghanistan, in zekere mate informeert over hun eisen en de gevolgen die u zal dragen indien hier niet aan wordt voldaan.

Naast de vaststelling dat u over geen enkele informatie beschikt over de inhoud van de dreigbrieven die aan de basis liggen van uw vlucht uit Afghanistan, blijkt u evenmin in staat de ontvangst ervan in de tijd te situeren. Waar u aanvankelijk nog aangeeft de brieven voor het Eid-festival te hebben ontvangen (CGVS, p.11), slaagt u er later tijdens het gehoor niet in aan te geven wanneer u ze ontving (CGVS, p.15). Wanneer u met uw verklaring eerder tijdens het gehoor wordt geconfronteerd bevestigt u uw stelling de eerste brief voor het Eid-festival te hebben ontvangen (CGVS, 15). Wanneer er vervolgens wordt gevraagd om aan te geven hoe lang voor het festival de brief u werd bezorgd, beweert u eerst opnieuw dit niet te weten om uiteindelijk aan te geven dat u denkt dat het een maand voor het begin van het festival was (CGVS, p.15). Over de twee brief verklaart u dat deze u anderhalve maand later, tijdens het Eid-festival, bereikte (CGVS, p.16 en 17). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt, tevens toegevoegd aan het administratieve dossier, werd het Eid festival van 2015 gevierd van 23 tot 25 september. Verbazend genoeg werd de door u afgeleverde dreigbrief gedateerd op 23/12/1436 volgens de Islamitische jaartelling (7 oktober 2015 volgens GK), enige tijd na het door u aangegeven moment waarop u zowel de eerste als de tweede brief ontving.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw verklaringen inzake de directe aanleiding voor uw vlucht uit uw land van herkomst.

Tot slot moet nog worden opgemerkt dat het uitermate merkwaardig is dat uw vader volgens uw verklaringen nog steeds zijn functie uitoefent (CGVS, p.8), hij niet inging op de eis van de taliban en dat uw familie nog steeds op dezelfde plaats verblijft (CGVS, p.8). Het is wat dit betreft uitermate opvallend dat de Taliban meer dan een jaar na hun eerste dreigement nog steeds geen actie ondernam (CGVS, p.10)

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u uw voorgehouden problemen met de taliban geenszins aannemelijk weten te maken. De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4,§2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen de twijfel inzake het profiel van uw vader noch uw problemen met de taliban. Uw taskara en de taskara van uw vader houden enkel verband met de identiteit van u en uw vader. Ze tonen echter de door u aangehaalde problemen met de taliban niet aan. Over de door u voorgelegde certificaten, badge of foto's van uw vader moet worden vastgesteld dat hierover geen enkele bijkomende informatie kan verstrekken (CGVS, p.13). Bovendien dient wat deze documenten betreft te worden vastgesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom maar slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen

geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; van artikel 1A van het Verdrag van Genève; van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, §2, a) en b) en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1A van het Verdrag van Genève; van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet; van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4, §§ 4 en 5, van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU dienen gelezen te worden, volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De

bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

"(...)Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over het beroep van uw vader, tevens de directe aanleiding tot uw problemen met de taliban, zeer algemeen en vaag zijn. Zo blijkt u enkel te weten dat hij kolonel was bij het NDS. Gevraagd om in uw eigen woorden te vertellen wat u verder weet van zijn werk verklaart u niets te weten (CGVS, p.6). Ook op de vraag of uw vader wapens droeg en op welke plaats uw vader zijn job uitoefende moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.7 en 9). Tijdens het gehoor voor het CGVS slaagt u er evenmin in aan te geven hoe lang uw vader reeds voor de overheid werkte (CGVS, p.20) en waar het hoofdkwartier van het NDS zich bevond (CGVS, p.23). Gevraagd om te vertellen wat u over het NDS weet verklaart u niets te weten (CGVS, p.17). U beweert over uw beperkte kennis dat er binnen uw gezin nooit over het beroep van uw vader gesproken werd. Pas toen er een brief van de Taliban naar jullie huis werd gestuurd, zou uw vader hebben verteld dat hij als kolonel voor het NDS werkte (CGVS, p. 6). Het vermeende stilzwijgen dat er binnen uw gezin heerste, strookt vooreerst echter niet met uw latere verklaringen voor het CGVS. Daarin geeft u aan dat de mensen van uw dorp op de hoogte waren van het beroep van uw vader en dat hij met een wagen van de overheid naar huis kwam (CGVS, p.7), waaruit kan worden afgeleid dat uw vader geen strikte maatregelen nam om zijn band met de Afghaanse overheid te verhullen. Hoewel er niet kan worden verwacht dat u op de hoogte zou zijn van elk detail van het beroepsleven van uw vader, ondermijnt de vaststelling dat u over geen enkele informatie beschikt met betrekking tot de functie van uw vader de geloofwaardigheid van uw beweringen in dit verband. Van een persoon, die stelt dat hij vreest voor zijn leven omwille van activiteiten van zijn vader, mag worden verwacht dat hij zich inlicht over dat beroepsleven. Uw gebrek aan kennis betreft de kern van uw asielaanvraag en brengt de geloofwaardigheid van het relaas ernstig in het gedrang.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen inzake de activiteiten van uw vader, de oorzaak van uw problemen in Afghanistan, kan er logischerwijze evenmin geloof worden gehecht aan de gevolgen die deze activiteiten voor u persoonlijk met zich mee zouden hebben gebracht.

De geloofwaardigheid van uw beweringen hierover wordt bijkomend ondergraven door de vaststelling dat uw verklaringen over de dreigbrieven die u ontving en welke de onmiddellijke aanleiding vormden voor uw vertrek uit Afghanistan vaag incoherent en tegenstrijdig zijn met uw eerdere verklaringen en met de inhoud van het document.

Vooreerst blijkt u niet op de hoogte te zijn van de inhoud van de brieven die de Taliban naar u en uw familie zou hebben gestuurd. Gevraagd te vertellen wat er in de door u voorgelegde brief staat stelt u dit niet te kunnen. Gevraagd naar de bedreiging die er in de eerste brief stond stelt u dit, noch of er specifieke personen werden bedreigd te weten (CGVS, p.18). U zou enkel de titel hebben gelezen en hebben vastgesteld dat er Taliban daarin vermeld de titel stond (CGVS, p.12). U zou wel van uw moeder hebben vernomen dat er werd geëist dat er gevangenen werden vrijgelaten (CGVS, p.12 en 13). In de door u neergelegde brief wordt er echter niet gesproken over deze eis. Ook met betrekking tot de tweede brief stelt u deze niet gelezen te hebben en niet te weten wat er in staat (CGVS, p.16 en p.19). Het feit dat u zeer gebrekkige informatie verstrekt over de brieven en gezien het gegeven dat u geen aanstalten heeft gemaakt om de inhoud van de tweede brief te achterhalen roept ernstige twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw verhaal. Er mag namelijk redelijkerwijs van u verwacht worden dat

u zich bij een dergelijke bedreiging door de taliban, tevens de directe aanleiding tot uw vertrek uit Afghanistan, in zekere mate informeert over hun eisen en de gevolgen die u zal dragen indien hier niet aan wordt voldaan.

Naast de vaststelling dat u over geen enkele informatie beschikt over de inhoud van de dreigbrieven die aan de basis liggen van uw vlucht uit Afghanistan, blijkt u evenmin in staat de ontvangst ervan in de tijd te situeren. Waar u aanvankelijk nog aangeeft de brieven voor het Eid-festival te hebben ontvangen (CGVS, p.11), slaagt u er later tijdens het gehoor niet in aan te geven wanneer u ze ontving (CGVS, p.15). Wanneer u met uw verklaring eerder tijdens het gehoor wordt geconfronteerd bevestigt u uw stelling de eerste brief voor het Eid-festival te hebben ontvangen (CGVS, 15). Wanneer er vervolgens wordt gevraagd om aan te geven hoe lang voor het festival de brief u werd bezorgd, beweert u eerst opnieuw dit niet te weten om uiteindelijk aan te geven dat u denkt dat het een maand voor het begin van het festival was (CGVS, p.15). Over de twee brief verklaart u dat deze u anderhalve maand later, tijdens het Eid-festival, bereikte (CGVS, p.16 en 17). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt, tevens toegevoegd aan het administratieve dossier, werd het Eid festival van 2015 gevierd van 23 tot 25 september. Verbazend genoeg werd de door u afgeleverde dreigbrief gedateerd op 23/12/1436 volgens de Islamitische jaartelling (7 oktober 2015 volgens GK), enige tijd na het door u aangegeven moment waarop u zowel de eerste als de tweede brief ontving.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw verklaringen inzake de directe aanleiding voor uw vlucht uit uw land van herkomst.

Tot slot moet nog worden opgemerkt dat het uitermate merkwaardig is dat uw vader volgens uw verklaringen nog steeds zijn functie uitoefent (CGVS, p.8), hij niet inging op de eis van de taliban en dat uw familie nog steeds op dezelfde plaats verblijft (CGVS, p.8). Het is wat dit betreft uitermate opvallend dat de Taliban meer dan een jaar na hun eerste dreigement nog steeds geen actie ondernam (CGVS, p.10)

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u uw voorgehouden problemen met de taliban geenszins aannemelijk weten te maken. De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4,§2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen de twijfel inzake het profiel van uw vader noch uw problemen met de taliban. Uw taskara en de taskara van uw vader houden enkel verband met de identiteit van u en uw vader. Ze tonen echter de door u aangehaalde problemen met de taliban niet aan. Over de door u voorgelegde certificaten, badge of foto's van uw vader moet worden vastgesteld dat hierover geen enkele bijkomende informatie kan verstrekken (CGVS, p.13). Bovendien dient wat deze documenten betreft te worden vastgesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom maar slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas..".

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Wat betreft verzoekers beperkte kennis van het beroep van zijn vader, stelt verzoeker dat er rekening dient te worden gehouden met zijn jonge leeftijd en de Afghaanse cultuur. Verzoeker herhaalt nogmaals dat zijn vader bijna nooit zaken vertelde over zijn werk

De Raad acht het volstrekt onaannemelijk dat verzoeker bijna niets weet over het beroep van zijn vader dat de directe aanleiding zou zijn voor zijn problemen met de taliban en bijgevolg ook voor zijn vlucht. Verzoekers verklaring dat zijn vader pas vertelde dat hij als kolonel voor het NDS werkte op het ogenblik dat er een brief van de taliban naar hun huis werd gestuurd, acht de Raad volstrekt onaannemelijk. De Raad stelt hierbij vast dat verzoeker op het ogenblik van vertrek in Afghanistan reeds achttien jaar was en aldus geen klein kind meer. Ook brengt verzoeker geen informatie bij waaruit blijkt dat het tot de Afghaanse cultuur zou behoren dat ouders hun kinderen niets vertellen over hun professionele werkzaamheden. Verzoeker brengt geen enkel argument bij waarom het aangewezen of nodig was dat dat hij zelfs gedurende zijn tienerjaren in het ongewisse bleef omtrent de werkzaamheden van zijn

vader, en dit terwijl de mensen van verzoekers dorp op de hoogte waren van het beroep van zijn vader en het feit dat hij met een wagen van de overheid naar huis kwam, waaruit kan worden afgeleid dat zijn vader geen strikte maatregelen nam om zijn band met de Afghaanse overheid te verhullen. Waar verzoeker per aanvullende nota van 22 november 2017 een brief van zijn vader voegt waarin deze zijn tewerkstelling toelicht, moet worden opgemerkt dat dit niets afdoet aan verzoekers beperkte kennis. Ook in deze brief wordt door verzoekers vader geen enkele reden gegeven voor het verzwijgen van zijn beroep voor zijn zoon. Hierbij moet nog worden opgemerkt dat deze brief geen officieel document betreft, doch louter een getuigenis is en derhalve objectieve bewijswaarde ontbeert. In de aanvullende nota wordt nogmaals gesteld dat verzoeker onwetend was omdat zijn vader hem nauwelijks informatie gaf en omwille van de veelheid van bedreigingen. Opnieuw wordt geen enkele valabele reden gegeven waarom verzoekers vader zijn zoon volstrekt verstoken liet van enige kennis omtrent zijn professionele bezigheden. De foto's die verzoeker bij de aanvullende nota voegt waarop verzoeker, verzoekers broer, zijn vader en enkele collega's van zijn vader zouden te zien zijn en die de neergelegde badge en taskara van zijn vader zouden moet versterken alsmede de familieband, tonen de door verzoeker voorgehouden problemen niet aan. Ook blijkt geenszins uit voormelde foto's dat de personen die erop staan afgebeeld daadwerkelijk collega's van zijn vader zijn. Deze foto's op zich bieden overigens geen enkel zicht op het beroep van verzoekers vader. De neergelegde enveloppe waarmee de stukken zouden zijn verzonden toont slechts aan dat verzoeker post uit Jalalabad ontving.

Hoewel er niet kan worden verwacht dat verzoeker op de hoogte zou zijn van elk detail van het beroepsleven van zijn vader, ondermijnt de vaststelling dat verzoeker over geen enkele informatie beschikt met betrekking tot de functie van zijn vader en dit zonder enige plausibele verklaring ervoor, de geloofwaardigheid van verzoekers beweringen in dit verband.

Van verzoeker mag daarnaast verwacht worden dat hij de inhoud van de dreigbrieven, die de directe oorzaak van zijn problemen en zijn vlucht uit Afghanistan vormen, uitvoerig kan toelichten. Ook van iemand die ongeletterd is, kan in een dergelijk geval worden verwacht dat hij desbetreffend de nodige interesse aan de dag legt teneinde de concrete inhoud van de dreigbrieven te achterhalen en zich dit ook blijft herinneren. Deze brieven vormen immers de kern van verzoekers asielrelaas, waardoor redelijkerwijze kan verwacht worden dat verzoeker er enigszins concrete en uitvoerige verklaringen over kan afleggen. Aangezien verzoeker stelt dat hij van zijn moeder zou hebben vernomen dat er in de eerste brief werd geëist dat er gevangenen werden vrijgelaten terwijl in de door verzoeker neergelegde brief niet wordt gesproken over deze eis en gezien het gegeven dat verzoeker evenmin enige inspanning heeft gedaan om de inhoud van de tweede brief te achterhalen wordt eens te meer afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Waar verzoeker erop wijst dat hij tijdens het gehoor meermaals heeft aangegeven dat zijn familie nog steeds telefoons krijgt van de taliban met bedreigingen kan de gedane vaststelling verzoekers vader volgens verzoeker nog steeds zijn functie uitoefent, niet inging op de eis van de taliban en dat zijn familie nog steeds op dezelfde plaats verblijft niet weerleggen. Ongeacht hun zogenaamde veelvuldige telefonische bedreigingen acht de Raad het niet geloofwaardig dat zij meer dan een jaar na hun eerste dreigement nog steeds geen actie ondernamen.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij een risicoprofiel bezit als jongeman "*of fighting age*" en hij, zelfs los van zijn persoonlijk vluchtrelaas, een groot risico loopt gedwongen te worden gerekruteerd door de taliban én tevens door de pro-regeringstroepen, en citeert uit "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016, dient erop gewezen dat in de door verzoeker geciteerde richtlijnen van UNHCR zelf wordt opgemerkt dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt ("*Depending on the specific circumstances of the case [...]*"). Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, volstaat hiertoe geenszins.

Bovendien maakte verzoeker noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enige melding van een vrees om gedwongen te worden gerekruteerd door pro-regeringstroepen. Het voor het eerst opwerpen van dergelijke vrees in onderhavig verzoekschrift is laattijdig.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.5. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.7. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 19 april 2006 (p. 7), die verzoekende partij bijbrengt.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van

herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in

de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Deze analyse wordt bovendien bevestigd door de recentere “COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad” van 9 juni 2017 die door verwerende partij per aanvullende nota wordt bijgebracht (rechtsplegingsdossier, stuk 7, bijlage 1).

In onderhavig verzoekschrift slaagt verzoekende partij er niet in een ander licht te laten schijnen op de hiervoor geciteerde analyse.

Uit het voorgaande blijkt dat er actueel voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is. De door verzoekende partij aangebrachte rapporten (bijlagen 3, 5 en 6) aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan tonen niet aan dat er in de provinciehoofdstad Jalalabad een situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en ondergraven op geen enkele manier de voormelde specifieke informatie uit het administratief dossier en uit de door verwerende partij per aanvullende nota bijgebrachte “COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad” van 9 juni 2017. Evenmin volstaat het louter verwijzen naar verschillende rapporten en internetartikelen (bijlagen 10-17) waaruit verschillende veiligheidsincidenten in en rond Jalalabad blijken waarbij tevens burgerslachtoffers vielen om bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoekende partij daarnaast verwijst naar de moeilijke omstandigheden waarin vluchtelingen bij terugkeer naar Jalalabad terechtkomen en dienaangaande verwijst naar verschillende rapporten en een internetartikel die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 3, 10 en 18), stelt de Raad vast dat dit betoog geen afbreuk doet aan het voorgaande, gezien verzoekende partij op geen enkele manier *in concreto* aannemelijk maakt dat zij in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen. Er zijn naar het oordeel van de Raad *in casu* dan ook geen concrete aanwijzingen dat verzoekende partij bij terugkeer naar Jalalabad, vanwaar zij afkomstig is, in mensonwaardige omstandigheden zal terechtkomen. Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Zoals hoger blijkt, zijn er in het dossier van verzoekende partij geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haar hoofde suggereren.

Daar waar verzoekende partij nog stelt dat niet onderzocht werd of zij op een veilige wijze kan terugkeren naar Jalalabad, bemerkt de Raad dat uit de “COI Focus” betreffende “Afghanistan – Veiligheidssituatie in Jalalabad” d.d. 9 juni 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7, bijlage 1) blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande de weg tussen Kabul en Jalalabad een belangrijk doelwit is van de opstandelingen, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat de weg nog steeds druk bereden wordt. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. De informatie waarnaar verzoekende partij dienaangaande verwijst in haar verzoekschrift is ouder (zie bijlagen 7-10 van het verzoekschrift) maar ligt in dezelfde lijn en doet aan voorgaande analyse dan ook geen enkele afbreuk.

Per aanvullende nota van 22 november 2017 brengt verzoekende partij nog verschillende stukken bij (bijlagen 23-25). De Raad is evenwel van oordeel dat deze stukken geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. De algemene informatie over de moeilijke omstandigheden waarin vluchtelingen bij terugkeer naar Jalalabad riskeren terecht te komen (bijlagen 23-25) doet geen enkele afbreuk aan het voorgaande. De Raad herhaalt dat verzoekende partij op geen enkele manier *in concreto* aantoont dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst in mensonwaardige omstandigheden zal terechtkomen.

Waar verzoekende partij in haar aanvullende nota citeert uit voormelde “COI Focus” betreffende “Afghanistan – Veiligheidssituatie in Jalalabad” d.d. 9 juni 2017 omtrent het vallen van burgerslachtoffers, de toegenomen criminaliteit in Jalalabad en de onveilige weg van Kabul naar Jalalabad, kan zij geen afbreuk doen aan wat voorafgaat. Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, waarbij burgerslachtoffers vallen kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Niettegenstaande de weg tussen Kabul en Jalalabad een belangrijk doelwit is van de opstandelingen, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd

worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat de weg nog steeds druk bereden wordt. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in de Jalalabad als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij die zou kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming.

2.8. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.9. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF